

Lób Paula

Ez a nővérem, Lób Paula. A kép Kolozsváron készült, 1937-ben.

Paula Ráhel 1913-ban született Bánffyhunyadi. Ott is járt iskolába. Nagyon szorgalmas, nagyon rendes lány volt. Az anyukám elutazott 1927-től 1929-ig Palesztinába, s akkor mi otthon maradtunk. Ekkor már hatan voltunk gyerekek, és ő volt a legidősebb, nagyon sok dolgot kellett csinálnia, és neki segített sokat a következő testvérem, Rella. Paula nagyon nem szeretette apám anyját, a Bábikát, akire rábíztak minket, és aki erre az időre be is költözött hozzánk. S Paula elment

a Dovidékhez, apám testvéréhez, akik Stănán laktak, és volt egy üzletük, és segített nekik az üzletben meg otthon is.

Amikor anyukám visszajött 1929-ben, haza akarta hozni onnan a családból, és látta, hogy ez a lány beteg. Vizsgálták jobbra-balra, és kiderült, hogy tébécés. Lett egy kavernája, és tíz évig kínlódott ezzel a betegséggel, szanatóriumba be, szanatóriumból ki. Volt egy tüdőszanatórium Kolozsváron, fent valahol a hegyen, s én vittem neki, emlékszem, mindig ételt. Sőt megengedték, hogy szalonnát is egyen. Azt mondták, hogy jó a tüdőnek, és eltekintettek ebben az esetben a kórságtól. 1940-ben halt meg. Nagy csapás volt számunkra. Zsidó temetése volt. Apuka mondta utána a kádist, és ültünk hét napot [lásd: gyász, süvet], és jöttek látogatóba, és nem volt szabad főzni, a szomszédok hoztak ételt. Csak annyit mondhatok, a legdrágább, a legjobb ember volt ez a Paula. Csupa báj, csupa kellem, jószívű.